

טיול לילי

לפתע חשתי שמהו קרה. פתאום אפשר כבר להלך ברגל ברוח הערב הקרירה. נעלם החשש, להתקלות בקבוצות של ערבים המתגוררים ברחובות כמו היתה זו ארצם שלהם, ולא ארץ מולדתי.

עד לפני כמה שבועות היה המצב שונה. ההליכה רגלי, בין אם בעיר גדולה או ישוב קטן — היתה מלווה בפחד, בחשש שמא יקפוזו לך פתאום איזה ערבי מטורף, או "שליח מצווה" של אש"ף וירקור בסכין.

במיוחד בלש הדבר באיזור מגורי, רמת אביב, בו נהגו פועלי בניין רבים להשאיר ללון בת"א, חרף הנהוג האוסר זאת. לעת ערב, היו הם מטיילים בשאננות. בעוד מיקרי הרצה בלב תל אביב וירושלים סתמו את הגולל על טיולי הערב של רבים, ושלי. הערבים חשו ביטחה בכל שטחה של ישראל, ויהודים — הסתגרו בבית.

לפני שבועיים וחצי בריוק, גיליתי שהמיתקן לרשימת מכונות הצמוד לקאנטרי קלאב בת"א, הפסיק לשרת את לקוחותיו בשעות הערב. מסתבר, שהפועלים הערבים המפעילים את המתקן פשוט נעלמים אחר-הצהריים והמקום סגור.

מה קרה? כנראה מה שהיה צריך לקרות כבר מזמן. תושבי השטחים, שאנו הואלנו כטובנו לספק להם מקומות עבודה ושיפור ברמת חייהם, ושנהגו לטייל חופשי בחוצות ארצנו בתחושה שהנה עוד מעט קט, וזו חזרת להיות ארמתי — החלו להרגיש פחד מהו. בימים אלה, התחלף כיוון הרוח, והמצב חזר לנורמל, הכוונה למה שמתחייב מהמי

ציאות. כתוצאה מהתנהגות אלימה של גורי מים שונים כלפי הערבים, חלקם קיצוניים וחלקם מימסדיים וחוקיים, הבינו הערבים את המסר, והחלו לחוש פחד מהיהודים. חבל שהעי רבים מבינים רק שפה אלימה, אבל אם זוהי השפה היחידה המובנת להם, הם ימשיכו להרגיש את נחת זרוענו.

חל גם שינוי חיובי אחד נוסף. פתאום אפשר לקרוא בעיתונים את התעוררות יפיי הנפש הידועים, אחד מהם הציע להנפיק וויוות-מעבר לערביי יהודה, שומרון ועזה. ולאסור על כניסת ערבים בעלי רקע פלילי-חבלני לישראל. עיתונאית אחרת מתוודה על רגשות השינאה שהחלו לפעפעע בה כלפי (אהוביה לשעבר) הערבים. משהו בכל זאת זו פה. ומה שלא עושה השכל — עושה הזמן.

מה חבל, שאיכרנו זמן כה יקר. וכינתיים, בעידוד אותם גורמים שמאלנים, העזה ידידתנו ארה"ב להדק את לחציה ולהכניסנו לסד פוליטי ממנו לא נוכל להיחלץ במהרה. כך, גם איכרנו תמיכה של כוחותינו מכני עמנו, שהחלו לקלוט מישראל דיעות פרו-אש"ף פיסטיות וכביכול ציוניות.

השבוע ב"מעריב של שבת" התפרסם רא"י יון של בן כספית עם **אידה נורל**. האשה האמיצה שהקריבה הכל כדי לעלות לישראל, מתלוננת מדוע במדינה שלה — צריכה היא לפחד מערבים, בעוד הם נוטעים עימה באור טובוס בשלווה?

אך לאט לאט (אולי לאט מדי), מפיקים כאן את הלקח. לראיה — אותם המאמרים שכותביהם שינו את אופיים התבוטחני משכ"ב בר הימים. יש סיכוי שישראל תמשיך ותתקיי, קצת יותר ביצים — הרבה יותר נחת.

עלים בליטוטל

מידד בריוסף / השיטה הרוסית

לראות את הגופה. וזה כליכך פשוט, שפשוט בא לבכות. לא פעולה צבאית נועזת, אלא חלוקה צודקת של הנטל. 3 חיילים ישראלים חטופים בהחלט זכאים לניכוי שלישי מי

להם היתה שיטה, לרוסים. עוד לפני תקופת גורבאצ'וב. שתי עיניים תחת עין, לסת שלמה תחת שן. השיעים בלבנון לא ידעו זאת. השיעים חטפו להם ארבעה עובדי שגרירות רוסים. היה היו זמנים.

השייח עובייד

אז כפי שנאמר כאן זה עתה — להם היתה שיטה. לרוסים, תוך יממה אחת בלבד לקחו הקומוניסטים כשבי ארבעה מנהיגים שיי עים מוכרים. לא ביגידיל כבירות. כן ביגידיל ביתר הארצות.

וכאן עשו ידידינו ה"בולשביקים פעולת ראוה מופלאה. הם סקרו בקפידה את השיעים המזוקנים, בחרו מתוכם את הוור טר והצעיר, שחטט אותו למהרין וביתרו את גופתו לארבעה חלקים שווים.

אין צורך בפירסום עור למי, לא מוכרחים לעשות גלים. אפשר בשקט לארגן מחסן שלם של חלפים שיעים.

רבע שיעי נשלח למיפקדת אמל. רבע לחיובאללה. רבע לשגרירות האיראנית ורבע אחרון חביב. למרוכאים עלי אד"מות."

וגם אין צורך לחשוש מפגיעה בכני הערובה הורים. כל אולטימטום יוגש רק לגבי מי שכבר ממילא אינו נמנה על החיים.

תוך 24 שעות התייצבו בשגרירות ה"רוסית בכירות 4 סלבים חסונים, בריאים ושלמים.

רצוי כמוכן, באותה ההודמנות, לעזור גם לחברים מאמריקה, צרפת, גרמניה וכו' ריטניה. ניתן לחתוך עוד כמה חתיכות, ולשלוח את הפולקס נוספי הרם לכתור בות הידועות.

תוך 24 שעות נוספות יצאו לחופשי יתרת השיעים החיים, בפרצופים קצת חיוריים. הלוויית הרביעי נערכה ברוב עם, אבל אפילו בני המישפחה לא הורשו

רק לעבוד עם הראש. רק לתכנן מי ראש. בהשקט ובציניעה, מתוך ראייה היס"טורית וכמיטב מסורת השיטה הרוסית.

הם סקרו בקפידה את השיעים המזוקנים, בחרו מתוכם את הוור טר והצעיר, שחטט אותו למהרין וביתרו את גופתו לארבעה חלקים שווים.

יום את סדר יומם של חקלאים רבים; בכוחה של הבשורה שבפיהם לחרוץ את גורלם. תעתועי מזג האוויר ברגעים קריטיים עלולים להטתיים באובדן יכול ונוקים כבדים במשק החי. מדינה לא נבנית מפרוסות אוויר ומדינת ישראל לא נגמרת בכביש גדה. קצת דרך ארץ, רבותי; לא חייבים להגיע בחום יולי-אוגוסט לקהות חושים.

דיאלה אשכנזי איזון חוזר

לעלות על מוקד

הדרך הנכונה

יש אנשים ש"עוברים" רק בשיחה בלתי-אמצעית. בדרך-כלל הכוונה היא לשיחה בארבע עיניים. יצחק שמיר הוא איש כזה, אבל עבור ראש הממשלה, הצורה הבלתי-אמצעית היא דווקא באמצעות המסך הקטן. קשה לא להתרשם מן הפער הגדול בין הרמות הנשקפת דרך המסך ללא מתווכים, במוקד לפני שבוע, ותרמיתו של מר שמיר באמצעות הדיוחים עליו — ממסקיפים מן המדיה, מדובריו, תומכיו ומקורביו בחרות וכן כמת"ג נגדיו. ארזני ראש הממשלה, כנראה לא מספיק מה אתה אומר; חשוב איך אתה אומר את זה.

אוויר לנשימה

כמעט כל הפובליסטים הם ייצורים אורבנים, וכל קיץ יש מי שמצליח להרגיז אותי עם טור מברז על מזג האוויר. שבשבח, לוועגים, מה זה משנה אם בתל-אביב יהיו 33 מעלות או רק 28? קשה לדעת מה מעצבן יותר — הקביעה הנחרצת שמוזג האוויר אינו מעניין איש או ה"אותנו" היהיר, מין הכרזה "המדינה זה אנחנו" מטעם שוכני המישרדים והלישכות, יושבי בתי הקפה המיסעדות והמיוזונים. מעבר לאוטוסטרדה, יושבים עובדי הארמה של המדינה. לא רק שהם אינם יושבים במישרדים ממוזגים; עבורם תחזית מזג האוויר הוא עניין גורלי. החוזים בבית דגן, כמעט בני-בית בכל משק, קובעים יום-

זיכרונות מאפריקה

ולבורק הרכונים השחור בלון. הם סרבו בשאט נפש. ואיימו עלי במעצר. ויתרתי. חיכינו למזודות ויצאנו לג'ונגל בדרך מתפתלת שגם טנק "המרכבה" לא היה עובר בקלות. אחרי חצי יום של סלטות באויר הגענו ללודג' יפהפה בלב היער ולידו אמת מים המיוערת לחיות.

"כאן מוכרחים רק ללחוש", הסביר בשקט מנהל המקום: "בעלי החיים מתקרבים רק אם יהיה שקט מוחלט, ואז נהיה צפויים למראה המרתק ביותר בג'ונגל — מילחמות בין החיות".

בחצות יצאנו למירפסת המלון. עדר פילים וסביבו זברות, קופים, קרנפים וצבאים ניצבו ליד אמת המים ולגמו בדממה. עמדנו מוקטמים.

מישהו לחש פתאום: "תכף יבוא הנמר ויעשה כאן אינתיפאדה רצינית".

מישהו אחר מהקבוצה השיב: בג'ונגל אין אינתיפאדות, כאן אין דפוקים".

"על איזה דפוקים אתה מדבר תחית שמאלני שכמותך" רטן הראשון.

"אתה יודע בריוק את מי הפשיסטים שלך בליכוד דופקים, צעק השני.

"את אלה שהתחילו חמש מילחמות ולא רוצים שלום." צרח הראשון

"תחזיר להם את השטחים ואז יהיה שלום", צווח השמאלני,

"את השטחים אני אחזיר להם? שילכו לחוסין שלהם" שאג הראשון ותפס את רייבו בחולצה.

המדריך ניסה להפריד בין השניים אבל הם כבר היו מגולגלים על הרצפה.

החיות הרימו לרגעיק את ראשם בתד"מה, סקרו את הערימה האנושית המשונה, וחזרו ללגום מן המים בדממה.

הילדים ביקשו לבלות בספארי. הסכמתי, והצעתי יום שלם בפארק הרמת-גני. אחר כך התברר שהם מתכוונים לאפריקה, וכבר לא יכולתי לסרב.

"כראי לקחת משקפת טובה, מישחות נגר יתושים, והשמוצצ'ס" שהשחורים אוהבים" יעץ לי אחר שירוע הכל וגם הוסיף: "ובעיקר לא לשכוח חיסונים ורפואות".

קניתי מייד מישקפת בגודל של טלסקופ, תריסר שופרות של נוול דוחה יתושים ורוקנתי את שוק הכרמל מכלונים, מסרקות, עטים כרוניים וסיכות ראש צבעוניות. משם

צביקה ליפוביץ

המשכתי למישרד הבריאות לקבל את מירשם החיסונים. עם הרצפט הורדתי לבית המרקחת. הרוקח נעץ מבט במירשם הארוך, מילמל "אפריקה? בהבנה, והתחיל ללקט גלריה ארוכה של כמוסות חיסון. אחר כך ארו את הכל, נעל את החנות ויצא עם אשת חיקו לטיול סביב העולם.

טסנו לאורך כל הלילה. עם אור ראשון הגענו ליבשת השחורה. ניסיתי לרחוף למוכס מסרק, לשוטר כזה עור סיכה צבעונית,

סימני דרך

ההסתררות לא גייסה כמנוף כלכלי לשיי-קום המשק המושבת את ערכו של שלושה מיליון שעות העבודה, אותם שעות בטלה שהלכו לטימיון בשכיבה. בדומה למיפלגת העבודה השבויה "מחנה השפויים" של "שלום עכשיו", כחרה הסתררות העובדים במחאה במקום לבחור בעשייה, והדבר מעיד יותר מכל על אובדן הדרך בתנועת העבודה. מי שנוח את הציונות האקטיביסטית איבר גם את אמונתו שמקור עוצמתה נובע מן העשייה — הגשמת בניין הארץ — ולא בחוסר-מעש ומס שפתיים לדרך העבודה.

MAKE LOVE NOT WAR

אחת הסיסמות שקישטה את קייטנת האינתיפאדה בשפרעם לבני 3 עד 5 בישראל: "על כל ילד מת — ילד חי". לאור העלייה ב-25% במספר ההריונות ביש"ע, ובעקבות הגידול של 27% במספר הערבים בגליל סביר להניח שלא מדובר בסוג מעוות של אפסטיגורול אוכלוסיה. המדריכים הסבירו שהם "מסבירים לילדים מה יש מסביבנו". אכן, חינוך מיני לגיל הרך וכמה עובדות חיים: אצל העם הפלסטיני, ההורים עושים אהבה; הילדים — במיצעד הפעוטות — עושים עבורם את המילחמות ומשלמים את המחיר.